

Bruusk draaide Huib zich om; er dreigde gevaar. O, voor niets ter wereld....!

„Als ik jou zoo hoor? Zeg ik iets voor mezelf? Ik laat je maar zien: de keerzij van de medaille, van de medusakop moest ik liever zeggen.... Praat jij maar door, hoor, vertel maar alles wat je op je hart hebt....”

En praten bleven ze tot ver in den nacht. Ze kwamen er soms wel heel dichtbij, uit te spreken wat hun 't diepst in 't hart lag, toch deden ze 't niet. Geheimzinnige muren — of afgronden? — van gevoel, schaamte, trots, scheidden hen onverbiddelijk. En nog iets anders misschien, waar ze geen van beiden aan dachten, noch aan denken wilden, maar dat daar toch altijd was, wolkende tusschen hun persoonlijkheden: hun rivaliteit....

Maar nu stond hij er dan eindelijk weer, moe en met een onbedwingbaar bonzend hart, in 't al zoo vertrouwd geworden, schemerige portiekje — o, telkens weer lag het daar, in dien hoek, het schrikwekkende, donkere — blonk onverwacht Paulines glimlach hem verwelkomend tegemoet. Mevrouw ten Tussendam was uit, hij trof een heerlijk rustigen avond. „Wel heel anders dan de vorige maal. Ja, wat een gezelschap toen juist” — zoo praatte het meisje, hoog en monter. Toch, dadelijk al meende Huib óók dat even te luide, licht geforceerde, in haar stem en lach te hooren, dat dien middag, bij zijn bezoek met Liesje, hem getroffen en verwonderd had. Hij zelf kon niet aanstonds iets zeggen; zijn borst werd als dichtgehamerd; met wat korte heesche woorden kwam hij binnenloopen, de smalle gang door, en weer in de lampverlichte achterkamer.

Pauline intusschen, als onder den dwang van noodzaak, praatte en praatte maar, jachtige zinnetjes: „Heerlijk dat u woord gehouden hebt. Erg moe? Nee? U ziet er anders wel naar uit.... Hè toe, gaat ú nu 'is op mijn rustbank liggen. Dan zet ik dat tafeltje ervóór en kom bij u zittenZiezoo.... Nee, liggen moet u. O! Niet? Liever maar kaarsrecht op? Gekke menschen zijn mannen toch. Enfin, zelf maar weten. Maar neem dan toch wat kussens in uw rug ten minste.... Wacht even.... zoo.... zoo....” Huib dacht aan haar toon tegen het oude vrouwtje. Bijna diezelfde zacht-zorgende moederlijkheid was er ook thans in.

Al pratende bleef ze toch ijverig bezig, zette de theeboel op het kleine tafeltje, presenteerde een sigaret. „Mag gerust hier, dat weet u. Zelf doe ik het ook wel 'is. Kan je zoo ophalen soms.”

„Van avond niet. Ik rook trouwens weinig. En in tijden van veel en moeilijk werk in 't geheel niet — hoe verleidelijk het dan juist zijn kan....”

„Zoo, dus u bent weer aan 't werk? Een nieuw boek? Heerlijk! Wat.... Maar stil, ik mag er niet na' vragen zeker....”